

INTERVENCIÓ EN EL PLE COMMEMORATIU DELS 25 ANYS DEL PARLAMENT

Parlament de Catalunya - 10 d'abril de 2005

Senyores diputades, senyors diputats, comença aquesta sessió commemorativa del 25è aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya.

Senyor president de la Generalitat, il·lustres membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern, antics presidents del Parlament i de la Generalitat, digníssimes autoritats, senyores, senyors, avui fa vint-i-cinc anys, en aquesta mateixa sala, el molt honorable president Josep Tarradellas saludava joiós, amb emoció continguda, les diputades i els diputats escollits en aquelles primeres eleccions del 20 de març, en l'acte de constitució del Parlament de Catalunya. En les seves paraules feia esment repetidament de les dificultats que s'havien viscut per arribar a aquell moment de restabliment de la nostra institució; insistia en la necessitat imperiosa de mantenir la nostra unitat nacional; advertia de la feixuga feina i de les moltes dificultats que haurien de vèncer els representants del poble, i afegia, textualment: «Sabem segur que la vostra tasca donarà al nostre país el sentiment del que som i del que volem, i que així ho fareu.»

Fa vint-i-cinc anys també s'adreçà a la cambra el president d'edat, el diputat republicà Josep Maria Poblet, qui va fer un resum emotiu de la història de la nostra institució i de la nació que representem i va repassar la llista de presidents del Parlament, inclosos els de l'exili: els molt honorables Lluís Companys, Joan Casanovas, Josep Irla,

Antoni Rovira i Virgili –avui ens fa l'honor d'acompanyar-nos la seva filla Teresa–, Manel Serra i Moret i Francesc Farreras i Duran.

Vint-i-cinc anys després, sis som els presidents que podem afegir a aquesta llista. I permeteu-me que avui faci reconeixement dels meus antecessors: Joan Rigol, Joaquim Xicoy i Heribert Barrera, que també són a la llotja d'autoritats, i també Joan Reventós –la seva vídua ens ha fet també l'honor de ser aquí–, i Miquel Coll –també representat pel seu fill. A tots ells, els que avui ens acompanyen i aquells que ja no hi són i que van fer de Catalunya i la llibertat l'objecte de la seva vida, el nostre més sentit testimoni.

Precisament Heribert Barrera fou escollit just avui fa vint-i-cinc anys primer president del Parlament restablert, i ens va remarcar el vincle existent entre les nostres Corts del segle XIII i l'actual institució, malgrat que, com bé digué, durant més de dos segles Catalunya no tingué representants directes que fossin els intèrprets i els rectors dels seus destins, i que tot just fa un quart de segle sortíem d'una llarga nit de quaranta anys, en què la nostra identitat i la nostra llengua havien estat perseguides i prohibides per la por i la violenta repressió de la dictadura franquista.

Moltes vegades s'oblida la perspectiva humana dels polítics, dels diputats i diputades també. I, francament, no és just. Permetin-me que també faci referència a quatre diputats que, just avui, fa vint-i-cinc anys, estaven asseguts en aquest mateix hemicicle: Higiní Clotas, Ramon Camp, Jaume Camps i Ramon Espasa. Van viure en primera persona, van tenir el privilegi de viure en primera persona aquell moment històric.

Si sempre hem defensat una línia de continuïtat entre el Parlament republicà, el Parlament a l'exili, el Parlament restablert, perquè això ens dóna sentit nacional, no hi ha cap mena de dubte que la continuïtat durant aquests vint-i-cinc anys, que enllaça aquella època

de transició amb el futur que el nou Estatut ens ha de portar, està també garantida.

I deixin-me continuar amb la perspectiva més humana. Juntament amb tres diputats i dues diputades, vam començar aquesta setmana, dilluns de bon matí, en aquest mateix hemicicle. Això sí, els protagonistes eren molt diferents: als escons de diputats i diputades hi seien cent quaranta escolars de Catalunya. Vàrem acollir un altre Ple, un simulacre de Ple, que potser algú pot considerar que no és important, però creguin-me: en té molta, d'importància. Pel seu valor pedagògic, és clar; però també per la seva significació, pel seu simbolisme. Era el tercer Ple infantil d'aquesta legislatura, en què alumnes d'entre deu i dotze anys, de cinc escoles diferents del nostre país, van presentar, debatre i votar cinc projectes de Llei en aquest mateix hemicicle, en un exercici de simulació parlamentària.

Aquelles nenes i aquells nens han nascut en democràcia, no han viscut altra cosa. I aquells nens i nenes, catalanes i catalans d'origen divers, alguns dels quals –i no pocs– amb orígens molt allunyats de Catalunya, ben bé de tot el món, tots ells van poder pronunciar en veu alta, en un català perfecte, en la seva llengua, en un acte de normalitat nacional que fa vint-i-cinc anys ni tan sols podíem somniar, els seus projectes, les seves opinions, també les seves crítiques.

Quin gran exemple del que suposen aquests vint-i-cinc anys!, en aquesta mateixa sala de sessions, tapiada i amagada al món durant trenta-set llargs anys, en aquest palau, testimoni de la nostra accidentada història política.

Senyores diputades, senyors diputats, tenim un Parlament consolidat, un Parlament que compleix vint-i-cinc anys ininterromputs de normalitat en el seu funcionament. Aquesta consolidació ara s'ha de veure reforçada per la modernització del Parlament i del

parlamentarisme, també. Hem de créixer en espais, hem de créixer en serveis. Som un Parlament nacional amb tot el que això implica.

No seria just, com a president del Parlament, en aquest moment solemne, no fer referència a una part dels protagonistes d'aquests vint-i-cinc anys: les funcionàries i els funcionaris que han treballat al Parlament, que amb una tasca de vegades poc lluïda, poc reconeguda, però absolutament imprescindible, han fet possible la tasca de la institució.

Aquí, en la seu del poder legislatiu català, diputades i diputats de diferents partits, ideologies, edat, condició social, recollim i amplifiquem les veus del poble, per tal de gestionar els conflictes que tota societat genera, impulsar l'acció de govern, controlar-ne l'actuació, donar-hi suport o mostrar-hi oposició. És a dir, exercir la normalitat democràtica.

I amb aquesta normalitat, amb l'exercici quotidià de les nostres funcions, estem fent alhora un exercici carregat de significació si ens aturem a mirar un moment de la nostra història. Una història accidentada, plena d'entrebancs i obstacles en la recerca de la llibertat, però també una història de renaixences, de ferma voluntat en l'objectiu de poder gaudir de llibertat, d'autogovern sense tuteles.

I vull remarcar que en aquesta setena legislatura vivim un moment clau en aquest llarg camí de la història de la nostra nació. En aquesta cambra, si tot va bé –i, de debò, el país no es pot permetre que no vagi bé–, en la present legislatura debatrem i aprovarem una sèrie de projectes fonamentals per al futur proper del país.

És evident que en destaquen dos: un nou estatut i un nou sistema de finançament; però n'hi ha més –n'hi ha més–, no ho podem perdre de perspectiva. Aquests dos projectes poden suposar un salt endavant important tant pel que fa la capacitat d'autogovern com a

les possibilitats de millorar el benestar de les persones i, amb tots dos, un salt en el camí de la nostra història.

El món avança a una velocitat vertiginosa, i només les societats que estiguin preparades podran respondre als reptes que el futur, cada cop menys futur i cada cop més present, ens planteja. Estic convençut que tots compartim que per fer front a tots aquests reptes ens és indispensable un nou estatut i un nou finançament. Tarradellas, fa vint-i-cinc anys, aquí mateix, reclamava unitat nacional per encarar el futur amb garanties; ben bé avui podríem reproduir les seves paraules.

Des d'aquest punt de vista, la commemoració d'aquests vint-i-cinc anys ens atorga l'oportunitat d'obrir la perspectiva amb què s'analitzen el debat i la negociació política i situar la important tasca que ara fem en el plànol de la història de la nació, i així, amb perspectiva històrica, ser conscients que de la mateixa manera que la tasca que s'ha portat a terme en aquests vint-i-cinc anys, per la història que hi ha al darrere, té una major significació del que per ella mateixa ha estat, de la mateixa manera, doncs, ser conscients que la feina i els reptes que tenim per endavant van molt més enllà del fet de conjugar les visions de les diferents opcions polítiques.

Estem dissenyant l'entorn públic que emmarcarà i influirà en la vida de milions de persones amb noms i cognoms, i que possiblement determinarà els propers vint, vint-i-cinc anys –qui sap si més– de la història del nostre poble. Som el poder legislatiu de Catalunya, els representants polítics del poble, les seves veus, els dipositaris temporals de les esperances i somnis vinculats a l'espai públic i a la projecció del nostre país. I estic segur que, si no perdem aquesta perspectiva, escriurem aquell guió de la utopia que els reclamava fa poc més d'un any.

Estatut i finançament, però també molts altres aspectes que cal legislar i que serviran, com he dit, per canviar les condicions de vida de moltes persones, que han de millorar llur qualitat de vida i que, sens cap mena de dubte, també han de millorar la qualitat de la nostra democràcia.

Vint-i-cinc anys després, hem de fer més passos i més evidents per acostar-nos a ciutadans i ciutadanes, trencar aquesta mena de crosta que, per una banda, ens allunya de la societat i, per l'altra, ens genera una imatge falsa i distorsionada del que són els polítics, del que fan, per exemple, diputats i diputades d'aquesta i d'altres cambres.

Vull reivindicar avui, aquí, en veu alta i clara, la necessitat de millorar la nostra democràcia, de prestigiar les nostres institucions, però també de trencar d'una vegada per totes, és clar que sí, determinats tòpics que ens fan passar moltes vegades pel que no som.

Reivindico la molta feina que fan diputats i diputades territorials, o aquells que s'han especialitzat en determinats àmbits sectorials, fonamentals per transformar la societat. Reivindico la molta i bona feina que s'ha fet en aquesta cambra en aquests vint-i-cinc anys.

En definitiva, tenim un passat que cal reivindicar i conèixer, però no per tancar-nos en ell, sinó per entendre el present i introduir el futur que ara construïm, el present i el futur de la nostra cambra, del nostre país. Som plens d'esperances, de somnis de benestar, llibertat i més autogovern.

Que la celebració d'aquests vint-i-cinc anys, amb tots els actes que hem preparat, serveixin, doncs, per recordar qui som, d'on venim, on som, i també on volem anar. Al cap i a la fi, senyores diputades i senyors diputats, ens mena només el camí de la llibertat.

Moltes gràcies.